

ваше да го изпълня съ купъ парцали, за да се задържа на пръста ми. Еднажъ дюгенското коте дошло край мене да се умилква; безъ да ме пита имамъ ли охота да му люлѣя, зело съ крайчеца си да ми закача дългия дебелъ конецъ. Дояде ме. Цапнахъ го съ напръстника по крака — цѣла недѣля куцѣ.

Тукъ трѣбва да забележа, че азъ не бѣхъ такъвъ чиракъ, както всичкитѣ тогавашни чираци, т. е. да чиракувамъ три години, че чакъ на четвъртата да ме извадятъ калфа и чакъ тогава да ми дадатъ една годишна плата отъ 100—200 гроша — не! Азъ бѣхъ бамбашка чиракъ, за което дори калфата ми завиждаше.

Майсторътъ ми Райно бѣще единъ отъ срѣднитѣ занаятчий и търговци. Приготвяше шита стока, изнасяше я по панаиритѣ и правѣше добра продажба. Но едно му много бъркаше: постоянно бѣ принуденъ хората да му правятъ смѣтки, хората да му пишатъ писма, да му записватъ вересиитѣ, да му ровятъ тевтеритѣ — това, което не бѣ прилично за единъ търговецъ. А по него време момчета да пишатъ бѣха рѣдкостъ. Азъ знаехъ вече свободно да чета и да пиша, знаехъ и четиритѣ действия, които изучихъ отъ аритметиката на Сачанова добре. Отъ нужда майсторътъ се съгласи съ баща ми да му държа тевтеритѣ и затова той да ме учи на занаятъ и да ми плаща годишно гроша 300.

Това за мене не бѣше малко, и азъ трѣбваше да се гордѣя помежду другитѣ чираци, но, не щешъ ли, мене ми тежеше този затворенъ животъ; при това не малко ми тежеше и напръстникътъ, че и иглата. Но трѣбваше да се търпи.

Въ торбичката ми до мене стоеше, като за едно утешение, цѣлата ми библиотека — моитѣ книжки. Щомъ останѣхъ безъ работа или щомъ майсторътъ ми липсваше отъ дюгена, азъ земахъ, преобръщахъ книгитѣ си, прочитахъ, писвахъ, безъ да се свѣня, че наоколо търговцитѣ или тия отъ селянитѣ, които заминаваха край дюгена, какво мислѣха и говорѣха за мене. Като дойдѣше до нѣкого отъ близо съседнитѣ нѣкое завързано писмо и не можеше да го прочете, донасяха го на мене и азъ халдъръ-халдъръ имъ го прочитахъ.

— Учено момче бей! — чувахъ ги да казватъ. То не е за този занаятъ, ама . . .

А пъкъ мене съвсемъ ме земаха дяволитѣ.

*

Г-нъ Ради Теодоровъ (Богъ да го прости!) на времето си бѣше единъ отъ най-първитѣ търговци въ града Силистра. Той бѣше българинъ, още и искренъ родолюбецъ. Много мразѣше погърченитѣ силистрѣнски гагаузи, че и гръцкия владика Дионисия.